

Üzenet

A Pécsi Baptista Gyülekezet lapja

MIKORTÓL KEZDŐDIK AZ IDŐSKOR?

Az Egészségügyi Világszervezet a középkor alsó határának a 45 évet tekint, öregedésnek nevezi mindazt, ami a 60 és 74 éves korunk között történik velünk, öregkorként pedig, a 75 és 90 közötti éveket jelöl meg.

Emlékszem, gyermekfejjel az ötvenes éveiben járó anyai nagymamámra (többi nagyszülőm korai halála miatt csak órála vannak személyes emlékeim), bizony nagyon idősen láttam. Igaz, ehhez hozzájárult az is, hogy annak a korának a szokásaként a fejkendő, és az otthonka még elhagyhatatlan kelléke volt a ruhatárának. De nem a ruházódása volt elsősorban, ami időssé tette számomra, hanem a gondolkodása. Nagypapa elvesztése után gyakorlatilag úgy érezte, hogy az ő számára is véget ért az élet. Gyermekei kirepültek, „egyedül maradt”, hiába laktak a közelében gyermekei közül hárman is, és nekünk csak át kellett szaladunk az udvaron, hogy ha meg akartuk látogatni. Ezt sokszor meg is tettük. Vidáman játszottunk az udvaron, vagy ha jó kedvű volt, mellé telepedtünk, és kérdeztük a régi időkről, a család azon tagjairól, akiket mi már nem ismerhettünk. És ő mindig szívesen mesélt. Szeretett vissza révedni a múltba, feleleveníteni a régi időket, amikor még élt a papa, és együtt volt a család - még éltek a tragikusan fiatalon elhunyt fiai... Végül 80 éves korában hívta haza Jó Atyánk, de az utolsó évtizedeit már úgy élte, hogy leginkább a halált várta.

Gyermek, majd fiatal felnőtt fejjel ezt egyáltalán nem értettem, nem tudtam átérezni.

Ahogy telik-múlik az idő, látom a környezetemben élő, szívemhez közel álló emberek öregedését. Elsősorban édesanyámra gondolok. Ő az, aki egész életén át nagyon sok mindenre tanít engem, a saját életpéldájával. Hosszan sorolhatnám, mi mindent volt érdemes eltanulnom Tőle,

de most az Idősek Vasárnapján arra szeretnék fókuszálni, hogy mit is jelenhet szépen megöregedni. Hiszen én magam is közeledek (robogok) az öregedés kezdeteként megjelöl bűvös 60-as számhoz.

Vajon milyen időssé fogok én válni? Hogyan szeretném megélni majd a közelgő időskort? Édesanyám példája arra tanít, hogy jöhetnek az életben nagyon nehéz időszakok. Akár a gyerekek kirepülése, akár a szeretett párunk elvesztése, akár az egészségünkkel kapcsolatos problémák.

Csak a Jó Istenben vetett erős hit az, ami átsegíthet bennünket ezeken az életszakaszokon. Ezek egy részéből már a saját életemben is vannak megtapasztalásaim, és tudom, hogy csak a hit ad erőt leküzdeni a nehézségeket.

Na de félre a problémákkal! Azt is láttam édesanyám életében, és tapasztalom meg én magam is, hogy milyen sok örömet tartogathat még számomra az időskor.

Jönnek az UNOKÁK! Fiatalasszonyként, gyermekeim születésekor azt hittem, az a világ legnagyobb csodája, hogy édesanya lehetek. (Az is volt!) De az, hogy a gyermekeim is szülőkké válhatnak, és együtt élhetem át velük ismét a gyermekszületés csodáját, ez a mostani életszakaszomban a legnagyobb dolog.

Közeledik a NYUGDÍJ! Emlékszem, annak idején kicsit értetlenkedve figyeltem, édesanyám milyen türelmetlenül várta, hogy végre nyugdíjba mehessen. Ez nem jelentette azt, hogy ne lettek volna tervei a jövőre vonatkozóan, hiszen a családi házunk alagsorában nyitott egy kis virágüzletet, amit 15 éven keresztül működtetett. A nyugdíjjal nem a munka végét, és az összefont karba tett kezű semmittevést várta, hanem, hogy végre a saját maga érdeklődésének megfelelő munkát végezhesse, a saját kedvtelésére. Már megengedhette magának azt a „luxust”, hogy a hobbi legyen a munkája.

És most nekem is közeledik ez az idő. Szeretném én is megtalálni a következő időszakban azt az értelmes és hasznos elfoglaltságot, amivel karban tudom tartani magamat szellemileg és testileg egyaránt. *(folyt. a köv. oldalon)*

VAJON MILYEN IDŐSSÉ FOGOK ÉN VÁLNI?

Édesanyámtól tanulom azt a figyelmességet, amivel az egyre bővülő család minden tagjának életét nyomon követi. Számon tartja nem csak a születésnapokat, névnapokat, de minden fontos eseményt, ami a családokban előfordulhat. Legyen szó például az unokák vizsgáiról, a családok utazásairól, vagy bármilyen számunkra fontos eseményről. Biztosak lehetünk benne, hogy az Ő imádsága kíséri a napunkat. Reggel érkezik a telefonunkra az SMS: „Küldöm a vigyázó angyalokat, imádsággal gondolkod rád!” Szeretném én is ilyen szeretettel, igazi érdeklődéssel és imádságos lelkülettel kíséreni a családom életét.

Tudjuk, hogy nem végtelen az idő, ami rendelkezésünkre áll. Nem tudjuk, kinek hány évet enged meg Jó Atyánk. De biztos vagyok benne, hogy mindannyiunknak az a vágya, hogy értékes tartalommal tudjuk megtölteni a rendelkezésünkre álló időt. Hálás vagyok idősödő testvéreimért a gyülekezetben, akik példát mutatnak számunkra, hogyan kell szépen megőregedni.

Szeretném, ha Szakály Éva: Alkudozás című verse az én életemre is igaz lenne, vágnék arra, hogy úgy érezzem, évről-évre még egy kicsit érdemes lenne itt maradnom, mert **az ÉLET SZÉP, ha Istennel együtt járjuk.**

Hirschné Bósz Hella

Szakály Éva: Alkudozás

Uram, ma lettem nyolcvanéves,
túl gyorsan múltak el az évek.
Még oly sokat szeretnék tenni,
úgy szeretnék nyolcvanegy lenni.

A pár kis tervem, mi még lenne
ha tán több időt igényelne,
s egy év nem lenne elegendő,
add, hogy legyek nyolcvankettő.

Jó lenne még sokat utazni,
újabb helyeket meglátogatni,
halálom perce még tán várhat,
megérhetném a nyolcvanhármat?

Uram, Te látod a világot,
Gyorsan jönnek a változások.
Ha nem sürgős, hogy magadhoz végy,
Esetleg lehetnék nyolcvannégy.

És ahogy a technika halad,
Sok újat lát, ki élve marad.
Még oly sok minden ideköthet,
Úgy örülnék a nyolcvanötnek!

Az emberiség oly sokat tehet,
A világ oly csodás hely lehet,
Jó annak, aki itt maradhat,
Nem oly sok az a nyolcvanhat!

Tudom Uram, hogy sokat kértem,
Hisz oly szép lehet fenn az égben.
S én mégis arról tervezgetek,
Hogy érjem meg a nyolcvanhetet.

Elfáradok a hosszú úton,
El is kések majd sokszor, tudom
Tudasd velem, ha meggondoltad
Betöltöm-e a nyolcvannyolcat?

Addigra már oly sokat láttam,
Emlékeimet regisztráltam,
Mily nagy kár lenne, ha elmennék,
Mielőtt nyolcvankilenc lennék.

Már igazán csak egyet kérek,
Uram, ne vedd szemtelenségnek,
Éveim száma kerek lehet,
Ha meglátnám a kilencvenet.

És hogyha ezt már megengedted,
S ezt a lépést értem megtetted,
Neked már úgyis egyremegy,
Könnyen lehetnék kilencvenegy.

Minden szemérmemet félreteszek,
Hogyha még egyet kérdezhetek,
Tudom ez a kor hajmeresztő,
De hadd legyek kilencvenkettő.

Úgy megszoktam az életemet,
És hátha lesz még, ki megszeret,
Ki pótolná elvesztett párom,
Ha lehetnék kilencvenhárom.

Addigra már reszket a kezem,
De ha helyén lesz még az eszem,
A magas kortól, és nem félek,
Megadod a kilencvennégyet?

A korra nincsen szabadalom,
Számításom megtalálhatom,
Ha őrködsz egészségem fölött,
Akkor lehetnék kilencvenöt.

Manapság már hallani olyat,
Emberekéről készül másolat,
Ezt talán én is megvárhatom,
Segíts át a kilencvenhaton.

Ha még hirtelen meg nem halok
Kis vagyunkámmal rendben vagyok,
Elég lesz tán még egy évig,
Kihúzhatnám kilencvenhétig?

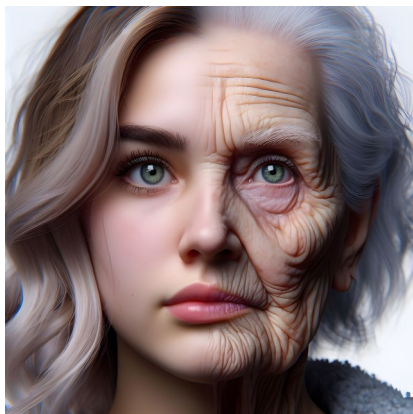
Hála neked, nagy a családuknak,
Még pár dédunokát is várunk,
Láthatnám őket? . – ugye ezt mondtad,
Ha megadod a kilencvennyolcat.

Sok évet kaptam, nem egy-kettőt,
Megköszönöm a sok esztendő.
És még kérem, – tán el sem hiszed,
A kilencvenkilencediket.

Még egy év és akkor valóban,
A népek azt mondhatják rólam,
Ez aztán igen szép kort élt meg,
Hisz tegnapelőtt volt százéves!

Uram az életet te adod,
Úgy veszed el amint akarod.
Nem is zavarlak többet Téged,
ne vedd komolyan, amit kérek,
Csak beszélgetni akartam veled.

LELKIISMERETES ÜZENET

Idősek Vasárnapja alkalmából szeretnék pár gondolatot írni az idősebb Testvérekről egy rövid, őszinte, engem is és az időseket is érintő üzenetet.

Kapcsolatot kialakító személynek tűnhetek, de nem vagyok benne

jó. Kevés idős testvérrel van kapcsolatomban az elmúlt 4 évem alatt itt a gyülekezetben. Nem alakult ki olyan, hogy meglátogattam volna bárkit is, aki idős. Nem volt olyan, hogy bármilyen módon segítettem volna Nekik. A kérdés az az, hogyha testvérem az Úrban, akkor miért van ez így velem? Kifogásokat tudok csak mondani. A másik oldalról is sok indoka lehet, hogy velem nem alakult ki kapcsolata. A hiba jelen van a gyülekezetben, mert én is okozom. Ha akarom, ha nem akarom szándékosan, de a vége akkor is, hogy „hiba”.

Nehezebb olyan személlyel kapcsolatot ápolni, aki más élethelyzetben van, más az érdeklődése, más a véleménye, más élethez való állása van a munkában. Szóban, tettben, testbeszédben átjönnek közvetlenül vagy közvetetten, hogy valami nincs rendben a hitünkkel. Kinél nagyobb százalékban, valakinek kisebb. Nem érdemes mérni. Szeretném, hogyha ez a vasárnap nem egy alkalom

lenne, nem kötelező dolog, nem kellemetlen. Remélem, hogy egy tanulságos nap, amikor nem csak szóban ismerjük el, hogy mennyi mindent tettek felmenőink értünk, a városért, országért, hanem tettben is. Hiszen a hit cselekedetek nélkül halott. Szeretném, hogy ami félresiklott helyre álljon. Azt mondják a bölcsek, hogy az igazság az felemel, bátorít, és segít. Igazság az, hogy nincsenek elégé szeretve az idős testvéreink. Magam ellen beszélve: Legyen meg Isten akarata. A jövőben jönni fognak a helyzetek, amikor nem akarom, de csinálni kell, mert most kértem, hogy legyen meg Isten akarata. Nem biztos, hogy nagyot változunk, de ha csak egy tized százalékkal is jobb lesz minden egyes embernek a gyülekezetben, akkor ezt az írást megérte megírni.

Kívánom az Isten szerinti jövőt idős Testvéreimnek! Kérjük Őket, hogy bocsássanak meg vétkeinkért!

Legjobbakat remélve,
Farkas Mihály

„AZ ŐSZ EMBER ELŐTT KELJ FÖL, AZ IDŐS EMBERT BECSÜLD MEG, ÉS FÉLD ISTENEDET. ÉN VAGYOK AZ ÚR.” 3MÓZ 19,32

„AZ IFJAK DÍSZE AZ ERŐ, AZ ÖREGEK ÉKESSÉGE PEDIG AZ ŐSZ HAJ.” Péld. 20,29

Amikor Hálaadó Alkalmom ültem, és végig hallgattam a bizonyágtételeket, valamint azt, hogyan építették fel a testvérek a gyülekezetet, két gondolat fogalmazódott meg bennem. Az egyik az volt, hogy mennyire otthonom lett ez a gyülekezet, és maga az épület is. A másik pedig, hogy milyen hálás vagyok azokért a testvéreinkért, akik mindezeket végigharcolták, hogy nekem már ne kelljen. Elképesztően hálás vagyok az idősebb testvéreinkért, akik bölcsességükkel és szakértelmükkel mindent beleadtak, hogy ma itt ülhessünk.

Én nem tartom magamat még bölcsnek, nem vagyok olyan, aki órákon keresztül tudna anekdotázni és élettapasztalatokat megosztani, mert még fiatal vagyok. Éppen ezért van szükségem olyan vezetőkre és segítőkire, akik

már kiállták az élet próbáit. Sok embernek ez nem adatik meg, és erre akkor jöttem rá, amikor a szaktársaimmal beszélgettem. Ők, nagyszüleiken kívül, szinte nem is ismernek idősebb embereket, és sajnos sokuk már el is temette a nagyszüleit. Így jóformán nem találkoznak idősebb emberekkel, legfeljebb a buszon. Nincs előttük egy életpélda, amit teljes egészében követhetnének. Hitben pedig nem hallották senki bizonyágtételét, és a hitharcokban senki nem állt előttük. Nincs olyan példakép, akire felnézhetnének. A legtöbb családban nincsenek olyan nagyszülők vagy szülők, akik helyesen megállnák a helyüket... Számomra ez borzasztóan nagy példa, őszintén és végtelenül hálás vagyok, hogy nekem mindez megadatott - a gyülekezetben és a családomban egyaránt.

(folytatás a következő oldalon)

MEG VAGY-E TÉRVE, LYÁNYOM?

Nem mondom, hogy minden ballépés és szaktársam által elkövetett hiba visszavezethető arra, hogy nincs előttük egy kitaposott út. De fontos leszögezni, hogy nekem ez nagy könnyebbség: vannak dolgok és hibák, amiket nekem már nem kell elkövetnem, mert valaki előttem már kijárta ezt az utat és figyelmeztetett és vannak dolgok amiket én is pontosan ugyanúgy szeretnék csinálni.

Én mindkét ágon nagyszüleimben nagy mintát látok. Látom, ahogy megharcolták harcaikat és betegségeiket, bölcsen állnak hozzá a dolgokhoz, és gondoskodnak rólunk.

Nem tudom elégszer hálás szívvel elmondani nekik, hogy mennyire szeretem őket, és mennyire elképesztő mindaz, amit értünk tesznek. Ezt még órákon keresztül tudnám sorolni, de talán anyák napjára vagy egy hálaadó ünnepségre hagyom.

Most azonban a megtéréssel kapcsolatban szeretnék beszélni, amelyhez nagy köze volt a dédpapámnak. Nem is realizáltam, mennyire nagy hatással volt rám a dédpapám egyik mondata. Anyai ágon a nagymamámnak hét testvére van, így nagyon nagy a családunk, és a dédpapám már 96 éves, rengeteg unokával és dédunokával. Ő az utolsó dédim, aki még él, és akivel életem során a legtöbbet beszélgettem. Sajnos nem tudjuk sokat látogatni, de amikor ott vagyunk, mindig hazaviszek valamit az ő hitéből vagy életéből (általában mindkettőből).

Amikor éppen lecsengett a covid, és biztonságosan mehettünk, ellátogattunk hozzá. Akkoriban nagyon eltávolodtam Istentől, és nem igazán kerestem Őt. Sok hatás ért a médiából, és nem gondoltam arra, hogy valaha megtérek vagy bemelegítek. Bár sokat gondolkodtam rajta még covid előtt, és sosem zártam be teljesen a kapukat Isten előtt, mégis a dédpapám egy mondata indított aktív gondolkodásra és imádságra.

A beszélgetésünk elején, szinte a második mondatban megkérdezte tőlem: „Meg vagy-e terved, lányom? Bemelegítettél-e már?!” Erre a kérdésre csak egy „Még nem, Papó” választ tudtam adni. Őszintén szólva, 16 évesen nem is tudtam volna jobbat mondani. De a dédpapám itt nem állt meg: „És mit tennél, ha most visszajönné Krisztus? Ugye tudod, hogy bármikor visszajöhet?!” Erre a

mondatra nem számítottam, de teljesen jogosnak éreztem. Mindössze annyit mondtam: „Tudom... tudom, Papó.” Ezzel lezártuk a témát, és a beszélgetésünk más irányba terelődött. Akkor nem is mondtam el a nagymamámnak sem, hogy ez a mondat milyen nagy hatással volt rám. Dédpapám teljes bölcsességgel mondta ezt a mondatot, amit minden egyes unokájának és dédunokájának elmondott, amikor csak tudta. Sőt tovább megyek, mindenkinek evangelizál, ahol csak lehet.

Ez a mondat nagyon megérintett, és az, hogy nem tudtam teljes bizonyossággal igennel válaszolni, kissé elszomorított. Eszembe jutottak az ifi társaim, akiknek bemelegítése már egy éve megvolt. Miért tudták meghozni ezt a döntést, ha én nem? Nem mondom, hogy teljes egészében ez a mondat vezetett oda, hogy megtérjek és átadjam életemet Krisztusnak, de sokat gondolkodtam rajta, és egy szinten ez indította el az utat.

Nem sokkal később, amikor újra a dédpapámnál jártunk, már a törekvők csoportjába jártam, és teljes szívemmel befogadtam Jézust. Ismét feltette nekem ugyanezeket a kérdéseket, és biztosan állíthattam neki, hogy igen, bemelegítek merítkezni, megtértem, és június 19-én lesz a bemelegítem. Dédpapám egy mosollyal és sok „Jól teszed, lányom” válasszal fogadta. **Utólag visszatekintve látom, mennyire nagy hatással volt rám, hogy egy idősebb ember egyenesen feltette nekem ezeket a kérdéseket. Nem kerülgette, nem mondta, hogy „talán jobb lenne, ha ezt vagy azt csinálnád...”, hanem bölcsességéből szólt, és tudta, hogy erre van szükségem.**

Ezért vagyok végtelenül hálás, és nagyon köszönöm Istennek a sok élményt, tapasztalatot és történetet, amit a nagyszüleimtől és szüleimtől kaptam. Jó látni, hogy megállják helyüket a szolgálatban, és tudni, hogy régebben is megtették ezeket a dolgokat, csak most egészségügyi állapotuk miatt már imaharcosként szolgálnak. Én is ilyenné szeretnék válni, és idős koromban elérni, hogy megkérdezhessem a dédunokáimtól: „Meg vagy-e terved, lányom? Bemelegítettél-e már?!” Nem vágyom salamoni bölcsességre, csak arra, hogy az évek alatt felgyűljön bennem annyi, amennyire a családomnak és barátaimnak szüksége van és jószívvel átadhatok nekik. *Benkő Luca*

SZERETTEL ÉS HÁLÁVAL KÖSZÖNTJÜK AZ IDŐS TESTVÉREINKET!